

Arrest

nr. 158 024 van 10 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 december 2014 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 december 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 10 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. RUMONGE, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden. *In casu* wordt met betrekking tot de ontvankelijkheid het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) dat gesteund wordt op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van gebrek aan belang op, daar het bestreden bevel genomen is op grond van een gebonden bevoegdheid, die voortvloeit uit artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Daar verder echter zal blijken dat een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet lijkt aannemelijk gemaakt te worden, kan niet langer zonder meer gesteld worden dat de verwerende partij, na een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel, niets anders vermag dan opnieuw een verwijderingsmaatregel te nemen. De exceptie van de verwerende partij lijkt dan ook te moeten worden verworpen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verwerende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in de nota met opmerkingen, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 20 augustus 2015 dient de verwerende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 1 oktober 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 6 augustus 2015 opgenomen grond, stelt zij dat Dienst Vreemdelingenzaken op twee punten kritiek heeft op de beschikking:

1. Er is geen rekening gehouden met het feit dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een strikt gebonden bevoegdheid: op grond van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit moet de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten geven in het geval van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, met name indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) overgaat tot het nemen van een weigeringsbeslissing moet onverwijld beslist worden dat de vreemdeling valt onder artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. De bestreden beslissing is een noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de CGVS van 28 oktober 2014 en deze vaststelling (namelijk de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus) volstaat om de bestreden beslissing te nemen op grond van de gebonden bevoegdheid. De verwerende partij verwijst verder naar rechtspraak van de Raad van State, met name beschikking 10 614 van 2 juli 2014 waarin door de cassatierechter van de Raad werd geoordeeld dat wanneer de Raad vaststelt dat een weigeringsbeslissing werd genomen door de CGVS, hij zich niet meer diende uit te spreken over de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt dat de Raad hetzelfde standpunt heeft en zij verwijst naar de arresten RvV 26 mei 2015, nr. 146 369, RvV 11 mei 2015, nr. 145 244, RvV 2 juni 2015, nr. 146 932 en RvV 24 juni 2015, nr. 148 486.

2. Nog los van de vaststelling dat Dienst Vreemdelingenzaken geen verder onderzoek naar artikel 74/13 diende te doen, is dit artikel ook verkeerd uitgelegd: dit zou een formele motiveringsplicht inhouden, maar het volstaat dat er rekening is gehouden met de elementen, dit moet blijken uit het administratief dossier. Dat de verweernota een *a posteriori* motivering zou bevatten klopt niet: in de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar de beslissing van de CGVS en daarin wordt uitdrukkelijk gesteld dat wie gezinshereniging wil doen, zich tot de hiertoe geëigende procedure moet wenden. Zodoende heeft de dienst met alle elementen rekening gehouden.

De verzoekende partij verwijst naar de beschikking van de Raad, waarin terecht de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt aangehaald. In het bevel om het grondgebied te verlaten wordt geen rekening gehouden met het hoger belang van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM): zij heeft een vrouw en drie kinderen die erkend zijn als vluchteling en legaal verblijf hebben. Volgens EU-rechtspraak moet rekening gehouden worden met de situatie in het land van herkomst, het gezin, de leeftijd van de kinderen, ... : de situatie in Irak is niet goed, de kinderen zijn jong, gaan naar school, hebben een sterke band met België. Met betrekking tot het moeten volgen van de geëigende procedures, stelt de verzoekende partij dat het niet klopt dat de geëigende procedure niet is opgestart: in november 2014 heeft zij een aanvraag artikel 9bis ingediend, waarop nog steeds geen antwoord is gekomen. Zij hoopt zo spoedig mogelijk een antwoord te ontvangen. Voor het overige verwijst de verzoekende partij naar het verzoekschrift.

2.2 De Raad stelt vast dat de verwerende partij in een eerste onderdeel van haar betoog ter terechtzitting meent dat geen rekening werd gehouden met de strikt gebonden bevoegdheid op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en dat zij – met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State – betwist dat de Raad zich dient uit te spreken over een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat in de beschikking van 6 augustus 2015 uitdrukkelijk wordt geantwoord op de door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van gebrek aan belang op grond van de gebonden bevoegdheid. De verwerende partij kan dan ook niet voorhouden dat de Raad hiermee geen rekening zou hebben gehouden.

Vervolgens wijst de Raad erop dat artikel 52/3, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, de bepaling op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Het *in casu* tevens relevante artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verwerende partij geeft aan dat de bestreden beslissing een noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante is van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2014 en dat deze vaststelling (namelijk de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus) volstaat om de bestreden beslissing te nemen op grond van de gebonden bevoegdheid. De Raad stelt vast dat uit voormeld artikel 52/3, § 1, eerste lid inderdaad volgt dat de gemachtigde, nadat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing heeft genomen waarbij hij de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen, onverwijld een bevel om het grondgebied dient af te geven, doch de verwerende partij verliest hierbij uit het oog dat de gemachtigde op grond van voormeld artikel 74/13 hoe dan ook verplicht is rekening te houden met *“het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*. De verwerende partij betwist ter terechtzitting immers geenszins dat de bestreden beslissing, met name een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies), een *‘beslissing tot verwijdering’* overeenkomstig artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet zou zijn, zijnde *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*. Tevens dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij ter terechtzitting geenszins uiteenzet op grond waarvan zij meent dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, bepaling die in algemene bewoordingen verwijst naar *“een beslissing tot verwijdering”*, niet van toepassing zou zijn op beslissingen tot verwijdering die op grond van artikel 52/3, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet worden genomen, zoals de thans bestreden beslissing. Zij

verwijst in dit verband slechts naar een beschikking van de Raad van State van 2 juli 2014 met nummer 10 614 (en naar arresten van de Raad die zich uitdrukkelijk op deze beschikking steunen). In de eerste plaats dient erop gewezen te worden dat beschikkingen en arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de beslissingen die ten grondslag liggen aan het arrest van de Raad dat aanleiding heeft gegeven tot voormelde beschikking van de Raad van State (met name RvV 21 mei 2014, nr. 124 302), bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlages 13) betreffen, terwijl de *in casu* bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*) is, en dat de verwerende partij geenszins uiteenzet dat de situatie van de personen die het voorwerp uitmaakten van voormelde bijlages 13 vergelijkbaar is met de situatie van de huidige verzoekende partij en dat sprake is van ook voor het voorliggend geval relevante cassatiemiddelen. Zodoende laat de verwerende partij hoe dan ook na aan te geven dat voormelde beschikking van 2 juli 2014 zonder meer toepasbaar zou zijn op de thans voorliggende zaak. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat deze beschikking van de Raad van State zich beperkt tot de loutere stelling dat, *“(g)elet op het feit dat de aanvankelijk bestreden beslissingen hun grondslag vinden in een definitief geworden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus”, de Raad “ook op wettige wijze (kon) besluiten dat de verzoekers niet over het rechtens vereiste belang beschikken en (...) zich niet (diende) uit te spreken over de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet”,* zodat de verwerende partij niet kan voorhouden dat de Raad van State uitdrukkelijk uitspraak zou hebben gedaan over de draagwijdte van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en de verhouding tussen artikel 52/3, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en voormeld artikel 74/13, kwesties die in voorliggend geval precies aan de orde zijn. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat de oorspronkelijk bestreden beslissingen die tot de door de verwerende partij aangehaalde beschikking van de Raad van State hebben geleid, zelfs niet werden genomen op grond van voormeld artikel 52/3, § 1, eerste lid, maar louter op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij met haar betoog ter terechtzitting geen afbreuk doet aan de beschikking van 6 augustus 2015, daar waar deze in antwoord op de door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van gebrek aan belang wegens het bestaan van een gebonden bevoegdheid stelt dat *“(d)aar verder echter zal blijken dat een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet lijkt aannemelijk gemaakt te worden, (...) niet langer zonder meer gesteld (kan) worden dat de verwerende partij, na een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel, niets anders vermag dan opnieuw een verwijderingsmaatregel te nemen”* en dat *“(d)e exceptie van de verwerende partij (...) dan ook (lijkt) te moeten worden verworpen.”*

Het beroep tot nietigverklaring is ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In de beschikking van 6 augustus 2015, genomen overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet, wordt gesteld dat het beroep kan ingewilligd worden op de volgende grond:

“De verzoekende partij roept in een derde middel onder meer de schending in van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en stelt dat geen rekening werd gehouden met haar gezins- en familieleden. Zij verwijst naar haar echtgenote en hun drie kinderen, die allen erkend werden als vluchteling.

Er dient te worden vastgesteld dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat in enige mate rekening gehouden werd met het gezinsleven van de verzoekende partij. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat de echtgenote en de drie kinderen van de verzoekende partij in België erkend werden als vluchtelingen en hier aldus een onbeperkt verblijfsrecht hebben, zodat de gemachtigde niet kan voorhouden hiervan niet op de hoogte te zijn geweest. De verzoekende partij lijkt dan ook terecht een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aan te voeren.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat het toekomt aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in voormeld artikel 74/13, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties en dat de verzoekende partij zich zou beperken tot loutere beweringen. De verwerende partij kan echter niet voorhouden dat niet uit het administratief dossier zou blijken dat zowel de echtgenote als de drie kinderen van de verzoekende partij in België als erkende vluchtelingen over een onbeperkt verblijfsrecht beschikken. De verwerende partij maakt ook niet duidelijk op grond waarvan zij zou aannemen dat de verzoekende partij met de genoemde personen geen gezin zou vormen. Daarnaast meent de verwerende partij dat wel degelijk met het gezinsleven van de verzoekende partij rekening werd

gehouden, daar in de weigeringsbeslissing van 28 oktober 2014 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwezen wordt naar het feit dat de verzoekende partij in haar asielrelaas heeft aangehaald in België gehuwd te zijn, dat haar echtgenote als vluchteling werd erkend en dat zij samen ondertussen drie minderjarige kinderen hebben, en geoordeeld wordt dat indien de verzoekende partij op grond van haar huwelijk en gezinssituatie in België een verblijfsvergunning wil verkrijgen, zij zich dienaangaande dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure. De Raad wijst er echter op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat "(b)ij het nemen van een beslissing tot verwijdering" dient rekening gehouden te worden met het gezins- en familieleven. De verwerende partij zet niet uiteen op grond waarvan zij aanneemt dat de verwijzing in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar dit gezinsleven, dat werd aangehaald als een element in het asielrelaas van de verzoekende partij en waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook in die zin heeft geantwoord, zou volstaan in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, op het ogenblik dat de gemachtigde daadwerkelijk overgaat tot het nemen van een beslissing tot verwijdering. In de mate dat de verwerende partij nog stelt dat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat zij op grond van haar gezinsleven in België zonder meer en wars van de vigerende verblijfsreglementering moet toegelaten worden tot verblijf, zonder daartoe zelf de nodige stappen te ondernemen, en dat niet blijkt dat zij inmiddels reeds het nodige heeft gedaan om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen, dient erop gewezen te worden dat dit een a posteriori motivering betreft. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde deze of andere overwegingen heeft gemaakt naar aanleiding van het nemen van de bestreden beslissing.

Het derde middel lijkt in de aangegeven mate gegrond, zodat op de andere onderdelen ervan en op de twee andere middelen niet verder dient te worden ingegaan."

Ter terechtzitting van 1 oktober 2015, alwaar de verwerende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 6 augustus 2015 opgenomen grond, voert zij het in punt 2.1 weergegeven betoog.

De verzoekende partij voert het in punt 2.1 weergegeven betoog.

3.2 In het tweede onderdeel van haar betoog ter terechtzitting gaat de verwerende partij in op de concrete toetsing aan artikel 74/13 van de vreemdelingenwet door de Raad.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de Raad zich in zijn beschikking van 6 augustus 2015 geenszins heeft uitgesproken over de vraag of voormeld artikel 74/13 al dan niet een formele motiveringsplicht inhoudt, zodat de verwerende partij ook niet kan voorhouden dat de Raad zou hebben gesteld dat dit artikel een formele motiveringsplicht inhoudt.

Verder dient te worden vastgesteld dat in voormelde beschikking van 6 augustus 2015 geenszins wordt betwist dat "*in de weigeringsbeslissing van 28 oktober 2014 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwezen wordt naar het feit dat de verzoekende partij in haar asielrelaas heeft aangehaald in België gehuwd te zijn, dat haar echtgenote als vluchteling werd erkend en dat zij samen ondertussen drie minderjarige kinderen hebben, en geoordeeld wordt dat indien de verzoekende partij op grond van haar huwelijk en gezinssituatie in België een verblijfsvergunning wil verkrijgen, zij zich dienaangaande dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure*". De Raad gaat immers uitdrukkelijk in op het betoog van de verwerende partij in dit verband in haar nota met opmerkingen. Door ter terechtzitting opnieuw louter te stellen dat het volstaat dat er rekening is gehouden met de elementen (opgesomd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet), dat dit moet blijken uit het administratief dossier, dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en daarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat wie gezinshereniging wil doen, zich tot de hiertoe geëigende procedure moet wenden, en de dienst zodoende met alle elementen heeft rekening gehouden, laat de verwerende partij echter nog steeds na uiteen te zetten "*op grond waarvan zij aanneemt dat de verwijzing in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar dit gezinsleven, dat werd aangehaald als een element in het asielrelaas van de verzoekende partij en waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook in die zin heeft geantwoord, zou volstaan in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, op het ogenblik dat de gemachtigde daadwerkelijk overgaat tot het nemen van een beslissing tot verwijdering*", zoals de Raad reeds uitdrukkelijk vaststelde in zijn beschikking van 6 augustus 2015. Daar waar de verwerende partij nog stelt dat het niet klopt dat de verwijzing naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een a posteriori motivering zou uitmaken, dient te worden vastgesteld dat de Raad in voormelde beschikking

van 6 augustus 2015 slechts heeft vastgesteld dat het betoog van de verwerende partij, daar waar zij stelt dat *“de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat zij op grond van haar gezinsleven in België zonder meer en wars van de vigerende verblijfsreglementering moet toegelaten worden tot verblijf, zonder daartoe zelf de nodige stappen te ondernemen, en dat niet blijkt dat zij inmiddels reeds het nodige heeft gedaan om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen”*, een *a posteriori* motivering uitmaakt. Zoals ook reeds blijkt uit hetgeen hoger werd vastgesteld, kan de verwerende partij echter niet voorhouden dat de Raad in zijn beschikking van 6 augustus 2015 zou hebben gesteld dat de verwijzing naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een *a posteriori* motivering zou uitmaken.

Op de overige onderdelen van de beschikking van 6 augustus 2015 gaat de verwerende partij niet in.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij met haar betoog ter terechtzitting geen afbreuk doet aan de in de beschikking van 6 augustus 2015 gemaakte vaststellingen met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Met verwijzing naar het bovenstaande en de in voornoemde beschikking van 6 augustus 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het derde middel in de aangegeven mate gegrond is.

3.3 Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen in het kader van het eerste, tweede en derde middel behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 december 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE